

Consol Miquel

A les meves mans, una cavall fort i un barret de llana: fulls i fils, fils i fum, fum i tu. Només tu. Menys que res, molt menys que una part, una ridícula porció del que un dia vas ser.

Sé com acaba l'escena: les meves mans m'esclafen barret i revista contra el pit, com volent-lo omplir de tu. Com si poguessin. Com si tot plegat fossin més que fulls i fils... però m'hi dono... no: m'hi resigno. Em resigno al plor quiet de les pàgines i a l'escalfor de la llana trenada; em resigno a la companyia perenne dels records; a la pena dels qui intentàvem veure't més enllà d'uns ulls emboirats i d'una pena massa forta; dels qui et parlàvem per rescatar-te ni que fos un moment de la teva absència; dels qui et fèiem respirar. Respirar, només això: treure el cap i respirar. La vida no era res més: els moments anàrquics i matussers que gosaves ser tu, els moments que tardava el món en aclaparar-te i capbussar-te de nou al pou enllotat on fugies de tot.

Ningú va saber mai com t'envejava; i ara que no hi ets... ara t'envejo més encara. T'envejo per ser fum, fum i poc més, poc més que fulls i fils; per ser amb prou feines un no-res: un record guardat a les arrugues d'aquest cos buit i en el meu cor que no ha sabut curar-se't. En un jo que t'apreta contra el pit; en un jo que t'estima encara; en un jo que només et veu en un cavall fort i en un barret de llana.

Max Enreia